

Hedvig Charlotta Nordenflycht

*Skuggor af En Förlorad Vän eller Samlade Tankar
Öfver Secreteraren vid Akademien i Upsala Herr
Carl Klingenberg, som dog den 28 januarii 1757*

Tryckt hos Lorents Ludvig Grefing, Stockholm 1759.

[– Läs mer om verket här](#)

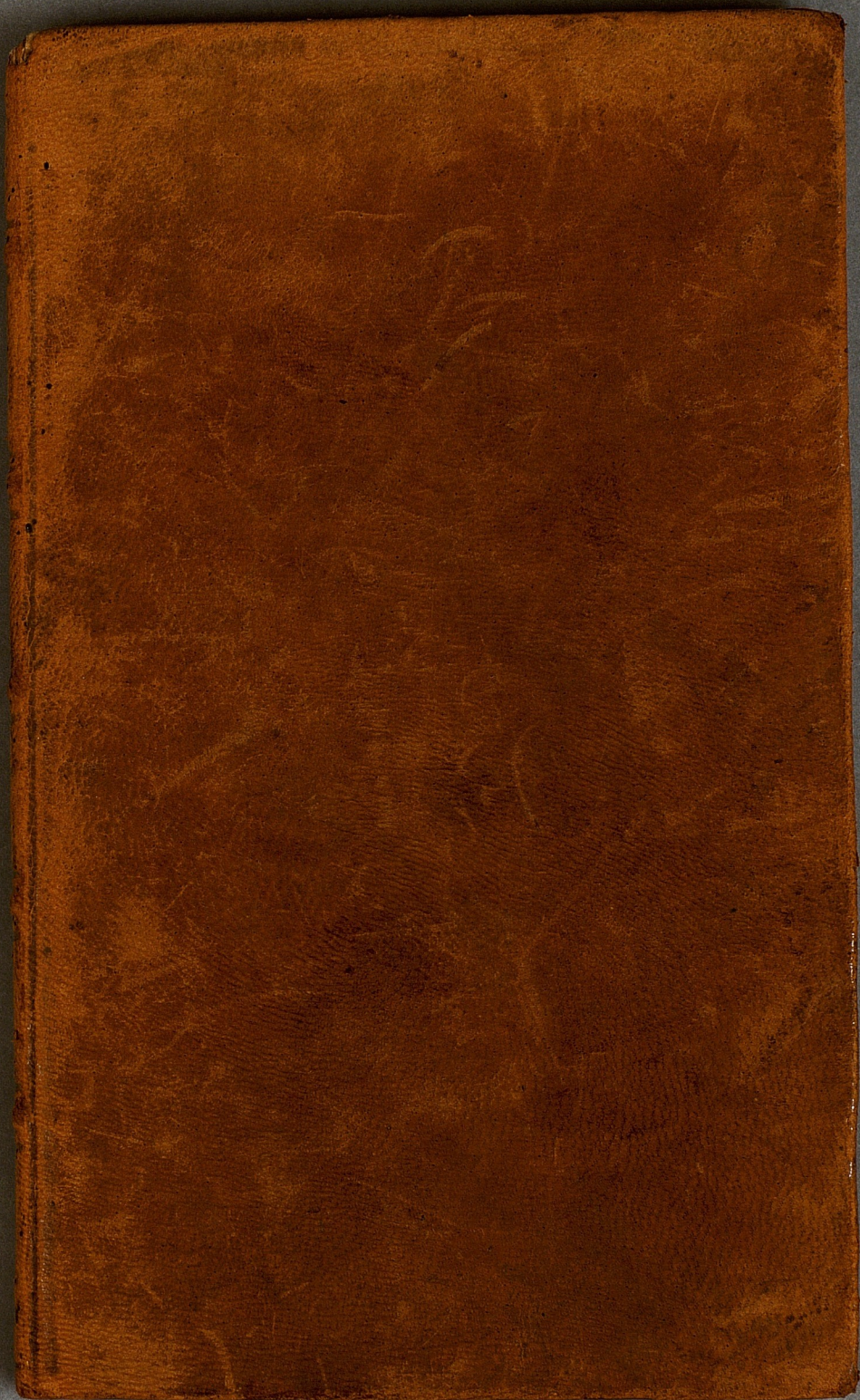
Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
<https://lb.se/författare/NordenflychtHC/titlar/SkuggorAfEnFörloradVän/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb9824055-faksimil>

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

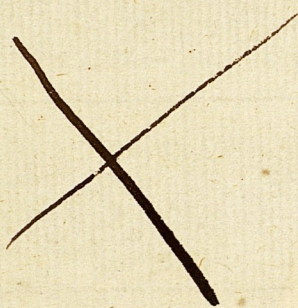
Biogr. Sv.

1700-1829

EX. A.

KLINGENBERG, C.

Handwritten signature

76

Första stycket af H.C. Norvenflygden

C.H. = Carl Hermelinus.

G.P.C. = Gustaf Philip Coeritz

S.Ä. = Samuel Älf

M.B. = Magnus Beronius.

SFS. = Sund. Fred. Gyllenberg

Ex. finas bland praktband

SKUGGOR
AF
EN FÖRLORAD VÅN

No 11

*Purpureos spargam flores, animamque defuncti
His saltem accumulem donis, & fungar inani
Munere.* VIRG.

SKUGGOR
AF
EN FÖRLORAD VÅN
ELLER
SAMLADE TANKAR

ÖFVER
SECRETERAREN VID ACADEMIEN
I UPSALA

HERR CARL
KLINGENBERG,

SOM DOG DEN 28 JANUARI

L. 1757. L.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS LORENTS LUDVIG GREFING.

1759.

Imprimatur.
N. von OELREICH.

Til Några Få.

Här äro Afbilder af en Man, som har varit, men är icke mer: Han var hvarken Hög, Rik eller Myndig. Derföre har hvarken Smickran, Egennytta eller en trålaktig vördnad afskildrat honom. Afmålningarne äro således like sin Urbild.

Kärlek för Vishet och Dygd hafva rört deras hjertan och styrt deras hand, som afbildat Criton.

Jag skulle ock uppfylla en så dyr plikt; men en slög penfel kan icke föras med styrcka, när handen darrar och hjertat bäfvar. Hundrade gånger hafver dagens stjerna utspridt sit ljus, Tunglet upfylts och aftagit, sedan Criton gick utur Tiden, sedan mit hjerta miste sit lugn. Hvi är denna bittra Sanningen ännu lika oförmodelig och kräffande för mit hjerta, som det grymma ögnablick, då Tidningen af hans död rubbade sammanhanget af min varelse?

En stark böjelse tiger. Hvi får jag då icke i en evig tyftnad dölja min smärta?

Men jag bör icke tiga: Criton bör kännas, icke för at lysa, men för at gagna. Det torde än-

nu finnas någon, hvars Dygd vinner styrcka af denna fanna Målning, och, om den hinner til Efterverlden, at likådas af någon uplyst Människa, skal den finna, at intet Tidehvarf varit så fördärfvat, at dåri ju funnits någon Vis.

Om Snille, Förstånds-Styrcka och Tankars högd äro något annat än Hjernans dänelse, om Kundskap och Sanning äro mer än inbillning, och Dygd något vissare än vana och plågfed, så var Criton stor och sällsynt; ty han ågde vishet utan grål, kände fanning utan skryt, och öfvade dygden utan skrymtan.

Denna Skatten var okänd för allmänheten. Den Krets, inom hvilken han var fångd til utöfning af sina gåfvor, var så trång, at han för at åga det nödvändiga, måste upoffra sig til de fyflor, som liknade et Handtvärk. Et sådant öde hindrade honom, at gagna Människo-flågtet på et större och sig värdigt fått. Han hade ej rådruum och tid at öfvertyga verlden, det han liknade en Socrate, en Locke och en Montesquieu. Mån det var hans eller hans Tidehvarfs fel?

Om han försummade tilfällen, at göra sig allmänt känd, var det icke af ärcklöshet eller osmak för människor: ty drift och tålmod voro här förerade; men han kände i grunden vår Tids föredomar, illgrepp och dårskap. Det torde hafva varit en förlorad möda.

Bland

Bland Lyckans barn kunde icke Criton lyfa:
Ty han föraktade all den förmån, som vinnes genom nedrighet och slump. Han ville icke ofta synas ibland dem: ty han kunde icke vara Trål.

Han hade styrcka, at måta sig sjelf och andra rätt, yfdes aldrig öfver egna förmåner, kunde ock aldrig föräcktas. Et sådant förlof hade varit förgåfves, och stadnat på sin Uphofsman. Criton kunde med kallfinnighet vända Dårarnas Vapen emot dem sjelfva.

De halfårdas afund var han underkastad, emedan han hade stora Snillegåfvor, och genom outtröttelig flit och färskan vunnit vidsträckt lärdom.

Af de Dumma och Odygdiga var han hatad; Det var ock det endaste heders-tecken, som i hans lifstid vitnade om hans värde.

De okunnoga, svaga och nödlidande, tjente han med råd, efterdöme och vålgerning. Aldrig har en starkare Tankegåfva, med et ömare hjerta varit förbundet. De äro ock i grunden icke stridige.

För de Klarfynte och Dygdiga var han et Ljus i Fromhet och vett. Ju mer han blef känd, ju mer vördades han, och vant dervid, at blifva noga skårskådad.

Emot vänner var han ståndaktig och öm. Så upriktig, at han håldre ville förlora deras tycke,

ån se dem fela. Emot ovänner glömsk och ädelmodig; men roade sig stundom dermed, at fåttja dem i villrådighet, utan at skada dem til ryckte och välfärd. Han hade medömkan med därer. Derföre förargades han icke öfver deras fel, och misunnade dem aldrig det, som de kalla Lycka.

Han lefde något utan rikedom. Det är ingen konst, sade han, at hafva penningar; men, det är en dygd, at kunna vara dem förutan. Hans lefnadsregel var, at ej hålla något utom dygden för nödvändigt, om hvilken han hade et så rent begrep, at han ej kunde fela i dess utöfning. Han förenade henne med sin hufvudbøjelse.

Han var den lyckligaste människa. Han nyttjade Naturen med frihet och mått. Betracktade henne, och njöt hennes nöjen. Alt, hvad konsten hade bårtskämt, rörde icke hans åtrå. Oskuld och en orubbad finnes frid, följde honom ock til dödsstunden.

Hans Tal var finrikt. De djupaste fanningar kunde han framföra i lättaste uttryck. De minsta ämnen blefvo viktiga i hans mund. Hans infall voro så egne, och hans utlåtelse så lyckelige, at han deri knapt haft sin like.

Han hade aldrig varit sjuk, för ån Dödsbudet kom. Han kände smärtan, men med Gålamod. Han såg sin förvandling utan Svaghet. Jag har länge sedan

dan tagit mit beslut, sade han, och dermed affomnade han roligt. Han gick bårt i bästa år, til det allmännas förlust och en obotelig skada för dem, som känna och vårda Sanning och Dygd.

Criton, du är icke mer! Verlden är en Öken för mig, sedan min visa Vän där saknas. Om tid, omskiften och mänskeliga väfendets Svaghet utplånar din Bild i mit hjerta. Om åtankan af dina Ågenskaper skal en gång blifva mindre liflig. Om du försvinner för mit minne, som du försvunnit för mina ögon. Om jag således tvenne gånger skal förlora dig, så låte Himmelen mig samma ögnableck uphöra at lefva! Min Varelse vore mig odrågelig utan åminnelsen af Dig.

In Obitu

Viri Amplissimi,
DOMINI
CAROLI CLINGENBERG,

Secretarii ad Academ. Upsal. Clarissimi.

Te quoque, CLINGENBERGIADÉ, fera Parca per-
entum

Abstulit, & terris non finit esse diu.
Sive, flagrans Coeli, properas super astra volatu,
Seu Te fors nobis invidet atra nimis.
Clare Vir. in Patria decus indelebile gente.
Dexter Apollineo culmine honoris apex.
Ævi reliquæ, probitas quum prisca, fidesque,
Et sancti mores, aurea scepra tenent:
At scelus, insidiæque truces, fraudesque malignæ,
Omnigenumque nocens exfulat orbe nefas.
Occidis ante diem, vel dignus Nestoris annos
Vivere posse aliis, vivere posse Tibi,
Et meritis superesse Tuis, si præmia quondam,
Sera licet, valeant certa venire tamen.
Nec necis immunem dotes fecere peramplæ:
Vita expers fuci, recta, placensque bonis.
Et nivei mores, & larga scientia rerum.
Et svada & facili gratus in ore lepor.
Ingenii vis excellens ac lucida virtus.
Et veri, & pulcri, gustus ubique capax.
Et calami nitor eximius, cultumque Minerva
Ad secli genium scribere docta sui.

Tot

Tot bona, parta domi fausta indole & arte sagaci,
 Reddita post usu splendidiore foris.
 Nec retinere queunt svaves, Tua cura, Camenæ,
 Qui totusque Tuo Pindus in ære fuit.
 Aut Sophiæ delectus amor, candorque, decorque,
 Rixarum vacuus Socraticusque tenor.
 Nec tot amicitia, quas Tu coluisti, animæque
 Te quot candidulæ, post Tua fata, colunt.
 Dumque fugis, non, ante alios, remoratur euntem
 Et NORDENFLYCHTIS, sanguine juncta licet.
 Sanguine juncta quidem, sed plus coelestibus ambo
 Nexibus excelsæ mentis & ingenii.
 Hisque quod est majus vinclis, eadem una Sororum;
 Si de ter trinis est tamen una Soror.
 Aut si non Clariæ potius cluit hæc Dea rupis,
 Quæque Novenarum confidet alta choris.
 Orbis ea Arctoi Siren & amabile pignus,
 Dicere quam fas est Pallada Svediacam.
 Durus abis! & non lacrumis Tu flecteris Hujus!
 Ad querulas voces non nisi surdus abis!
 Sæve, quid hanc linquis? cur O! Te deseris orbam,
 Alloquique inopem, præsidii que Tui?
 Dulce patrocinium miseræ, dum fata sinebant,
 Nunc quoque dum prohibent, nil nisi moeror atrox.
 Plus coluit nullus sobrinus forte sororem:
 Plus consobrinum forte nec ulla soror.
 Rarius exemplum consanguinitatis amatæ,
 Dum vice Tu fratris, vel mage patris, eras.
 Cui sua fors fors visa Tua est. Ejusque solebas,
 Ceu Tua, ferre animo tristitia, læta, Tuo.

Quan-

Quantus amor Fratris fuerat dum vita manebat,
Tantus & amissi nunc premit usque dolor.
Plangimus hos Tecum, non uno nomine, manes.
Plangimus imprimis, O! HEDEVIGA, Tuo.
Quæ (quod fassa) gemis damni irreparabilis umbram;
Nec, reor, encomiis falleris æqua Tuis.
Es minus æqua tamen, quod, victa doloribus ægris,
Dulce putas lacrumis vivere, dulce mori.
Squallidaque, immensis & inhærens luctibus, ipsa
His agis exsequiis exsequiasque Tuas.
Quid Lachefin voce inclamas? questuque laceffis
Indigno superos, qui sua fata regunt?
Non ea noxa levis: Tibi Lethes, concitus ira,
Infesta jam nunc volvitur amnis aqua.
Missa quid irriguis profunt hæc flumina ocellis,
Mox Tibi, mox stygiis sic redimenda vadis?
Stans ponè, auditis singultibus, invida Clotho
Perget inexpletam præcipitare colum.
Mitte altas damnasse vices. Te fortior ipsa,
Exsuperes animis fortia fata Tuis.
Erige Te monitis, Tua quæ sapientia dicter,
Mascula foemineo quæ Tibi corde sedet.
Non periit, quem moesta doles: peritura reliquit:
Jamque, his relictis, non peritura tenet.
Quem Tu moesta doles, mundi hæcce crepundia ridet,
Ridet, & hæc spernit dona caduca soli.
Contemtumque ævi studio vitæque professus
Nunc mage post vitam, quid sit inane, capit.
Se super ipse, orbem super, & mortalia, celsus
Tollitur angusto, qui super omne, polo.

Cujus inexhausto satiatus foenore, nollet
 Rursus in hæc rerum fluxa venire redux.
 Lubrica non post hac prensabit limina supplex,
 Hæc, ubi se jactat, qui levis aura, favor.
 Non post spes blandas, fideique addicta tenacis
 Robora, anhelata cassus abibit ope.
 Non percepturus Martis tremebunda per oras,
 Pacis quas Princeps adserit ipse sibi.
 Arma armis, populis populos, atque orbitus orbes
 Implexos furiis, cruda Megæra, tuis.
 Fusa per extentos millena cadavera campos,
 Et super aggestis corpora corporibus.
 Flumina tabifico spumantia gurgite: testes
 Albis purpureis, tuque Visurgis, aquis.
 Christigenas mixto, quis credat sanguine mersos?
 Horreat has scenas barbarus ipse ferox.
 Nec mala spectabit, terras quæ maxima vexant,
 Discordes animos & furiale nefas.
 Crimina terribiles Nemeses poscentia coelum,
 Tristis & eventus omina quicquid habet.
 Longe his semotus, tranquillæ agit otia vitæ,
 Æternæ pacis perfruiturque bonis.
 Tu potius, pia quod debes, gelidas tumulo infer
 Exuvias, & dic: leniter ossa cubent.
 Officia hæc illi peragas nunc ultima, quamvis
 Esse aliis malles officiosa modis.
 Quam velles, HEDEVIGIS, ut hæc Tibi solveret ille,
 Quæ Tu nunc illi, tristitia justa, facis.
 Luminaque atra Tibi, mediave natantia morte,
 Clauderet, ac summum carperet ore vale.

Vifum aliter Superis. Superis parere neceffum eft.

Disce DEI nutus religiofa fequi.

Expetat hic longas vivendi currere metas:

Sæpe brevis curfus obvia meta patet.

Moereat aut alius tardantis tædia leti:

Stamina lanificæ denfius aucta finent.

Eveniunt hominum contraria plurima votis,

Et regit auspiciis omnia noſtra Deus.

Felix ille animi, qui fe ſua cunctaque lætus

Permittit placidi Numinis arbitriis.

Acceptatque lubens, quod fors velit addere penſum

Lucis, id acceptat, quod minuiſſe velit.

Non ille impatiens vitæ, vitæque laborum,

Optabit properis ſolibus ire dies.

Ille nec horrefcet nigram Acheronta minaces

Mortis is ad vultus impavida ora dabit.

Conde Tui manes ſancti. ſuperraddito carmen,

Poſtera quod ſero tempore turba legat.

Te melius nemo lacrumis hæc buſta lavabit;

Ni major lacrumis nunc erit iſte dolor.

Sola potes digne tantas componere laudes:

Ceu quoque dignus erat laudibus ille Tuis.

Ille Tuos obitu cineres prævertit, ademtam

Ne Te deſleret, fletus at ipſe foret.

Cumque mori poſſet fama contentus, obibat

Præviſus, ut liceat, Te celebrante, mori.

Grande hoc jaſturæ ſolamen: Te ſuperante,

CLINGENBERGIADES quod redivivus erit.

Ipſe ego nec nollem deſungi partibus iſdem;

Cura id amicitiae priſca requirit opus:

Quo

Quo minus id vero tentet levis hæcce Thalia,
 Lurida jam senio vena tepente vetat.
 Versus amat flammis alacres juvenilibus annos.
 Despicit incanos Thespia virgo procos.
 Delius ipse est auricomus nitidusque juvena.
 Estque puellaris turba, novena cohors.
 Decrepiti fordent vates. sunt nausea doctis.
 Turpe senex miles, carmina turpe senis.
 Musa vale, quondam meus ignis amorque, valet
 O! prius innocuè pignora culta mihi.
 O! Nymphæ, O! colles, O! Phocidos antra, valet,
 Et nemus, & latices, Cecropiique lares.
 Define, moesta Soror, defuncti in funera Fratris
 Emeritas pridem sollicitare lyras.
 Mens hebet, ingeniive hæret vis fervida, si qua,
 Si qua prior nobis, quantulacumque, fuit.
 Deficimus Phoebo penitus. nos deficit, cheu!
 Nec venit ad solitos Pieris apta modos.
 Hoc faciant alii, quibus est vigor integer ævi,
 Atque illibatus viribus artis honos.
 Fonte Caballino, vernantia, sparsa recente,
 Pectora. Diræis æmula plectra sonis.
 Sidera hyperboreo nunc effulgentia Pindo,
 Queis divinum afflat Cynthius ore jubar.
 Felices genii, mulcentes secula nostra
 Palladiis sacris, carminibusque novis.

Carminibus, vetus ipsa velit quæ foetibus Hellas,
Aufoniusque Helicon, æquiparare suis.
Det DEUS his animos contra male fana, Sororum
Hærentis jugulis, agmina, barbariæ.
Non deerunt sine me, iusto modulamine lessus.
His auscultandis me magis ipse paro.

M. B.

ÖFVERSÄTTNING.

Så är det då beklageligen mer än ganska vift, at vår Ädle CARL KLINGENBERG äfven blifvit förgångelighetens rof, och ur vårt Samfund borttryckt. Antingen har han af längtan til himmelska boningar fjelf haftat sin fart up til det höga: Eller är vår saknad en vårkan af et hårdt och misfundsamt öde!

Berömlige Man! Du som med utmärkt heder lyft på spitsen af Lårdoms Berget, och är en oförgångelig prydnad bland dina Landsmän, du var en värdig öfverleva af den fälla Äldren, då med gyldene spiror gammal redlighet, ära och tro, förknippad med helgade feder, styrde de dödeligas Samhällden, och lasterne, med deras afföda fallikhet, förfäat och alt slags fjelfsväld voro biltoge utur verlden.

Värd at lefva til Nestors ålder, dörr du i förtid, då dit lif kunnat gagna verlden, och bordt tillkynna dig det förtjenta nöjet, at se din myckna förtjenst tilböriligen belönt, ånskönt din belöning redan i många tider nalkades med altför långsamma steg.

Så kunde nu ej dina förträffeliga egenfkap, Dit oförstålte, rena och alt värdigt folk behageliga lefnads-sätt, samt Dina ofläckade Seder, skydda Dig emot mänsklighetens allmänna öde! Hvi kunde Din rika och ymniga kunskap, Din våltalighet, eldiga
B qvick-

qwickhet och lifliga skämt, Dit igenomträngande förstånds styrka och uplysnande strålar, Din funda, såkra och behageliga smak, et upodlat snille, en lyckelig och okonstlad skrifart, som lemnar vår tids läckra och granskade smak ej det ringaste öfrigit at åstunda, hvi kunde alla dessa hemma förvärfvade, och under Utrikes vandring genom vidsträcktare upodling ännu mera lysande förmåner, ej göra dig odödlig?

Ej hafva de våra Sång Gudinnor, dem Du dyrkat och ålkat, Parnassen, som har dig så öma förbindelser evärdeligen, och så mycket at tacka Dig före, icke heller din kärlek til vishet, Socratiske bergfaste upriktighet och ädelmodiga förakt för nedriga tvister, förmått hindra eller fördröja Din altför tidiga bårtgång.

Kunde Du ej qvarhållas af så många öma vänner, dem Din dygd Dig förvärfvat, och Du själf så redeligen och varsam bibehöll? Nu hafva de ej annat än frätande saknad öfrig, och fukta Dit vårda stoft med bittra tårar.

Ack! at Du af Vår Oförlikliga Svånska URANIE, vår Vårda Fru NORDENFLYCHT, ej kunde uppehållas i Dit ilande lopp utur vår åsyn, når intet annat var måktigt at hålla Dig tillbaka? Hon var ju Din nära blodsörvant! Och hvad all släktskap vida vågnar öfvergå, voren J icke til ådelt vett och hjertelag, igenom en ogement lycklig finnets lik-

likhet och öfverensflåmmelse, likasom med himmelska band ännu närmare förenade? Hon ökar ju de Nje Systrars våna antal, om hon ej med mera fog kan hållas för deras och Parnassens ordförande Gudinna, en älskelig Himla-skänk, Vår Nordiska Pallas?

Huru kunde du vara så hård, at Du icke rördes af hennes, och sådane tårar? Så känslolös, at ej hennes ådla suckar, hennes klagan af dig hördes? Grymma Vän! Går Du ändå bårt? Har Du hjerta til at öfvergifva henne, Henne, som så högt saknar Dit ljusliga sällskap och samtal, Dit hågn och biträde? Som Dit lif var hennes skygd och ofvikeliga bistånd, så är ock Din bårtgång et ständigt ursprung til hennes klagan, jämmer och bedröfvelse.

Aldrig hafva Syskon kunnat bemöta hvarannan med kärligare hjertelag. J voren et sällsynt efterdöme af ömsinta Fränders vänskap. Du var för Hennes som en Bröder, eller rättare sagt, i Faders ställe. Hennes Öden anfåg Du ju såsom Dina Egna, och delade med Hennes både ljus och led? Så stor denna bröderliga vänskap varit i tiden, så ödrågelig är ock den saknad han lemnar.

Ådla HEDÉVIG! Alt dygdigt Folk, som känt din Frände, förja Hans fränfalle, som deras egen, men belynnerligen för Din hårda förlust. Dina suckar röja nogsam, at du skattar honom för oer-

fättelig; Och jag vidgår, at du icke felar uti Dit omdöme.

Mindre billig åst Du likvål i den delen, at du, af forg nederlagen, håller för vålluft, at antingen lefva i tårar, eller sluta Dina dagar. Du bereder i förtid Din Graf. At mista dig voro ingen ringa saknad. Med ständig klagan, ovärdig af et stort hjerta, förolämpar du himmelen, som styrer alt efter sit behag.

Hålt up at ropa på döden! Hvi förebrår Du den Magten, som spinner de dödligas lifs tråd, at hon ej redan lycktat Din Slända? Dit lif hastar fort nog på en lutande våg åt glömsko-Floden: Och det hårda öde, som en gång skal fullborda dess mått, kan vara ofs närmare, än Du Dig föreställer, förorsakat af din myckna klagan. Hvad båtta de Floder af tårar, som skölja dina ögon? Vänd igen at knota öfver den Högsta Skickelsen! Tillåt dit stora hjerta, at segra öfver dig sjelf, öfver dina olyckor. Tag råd til din uprättelse af den vishet, som finnes hos dig med Hjelte-styrka i kvinnligt bröst. Den du lörjer är ej förgången: Han har allenast afslagt det, som ändå skulle förgås, och äger nu det, som beständigt förblifver.

Huru lärer Han ej nu ifrån sin högd, hvarest han njuter en outlägelig dygde-belöning, med förakt anse verldsliga dårskaper; Han, som redan här i tiden kände alla timmeliga förmoners tomhet, fat-

te på dem ej annat än deras rätta värde och inrättade derefter sin hela lefnad? Männe han nu skulle vilja i detta eländet åter vända tillbaka? Nej! Han slipper nu at vandra slippriga trappor, offra åt det lätta våder, som kallas mennisko-gunst, på förakteliga Altare, och bönfalla om det, som honom med rätta tilkom. Han bedrages aldrig mera utaf skenfagra, samt vid heder och åra tilsfurne löften, som likväl oftast lemna ohulpne tilbedjare.

Ingen oro af buller och örlig kan räcka til honom uti de fålla ångder, dem själfva Frid-Försten hågnar. Hans ömma hjerta slipper at blö af medömkan öfver de dödligas elände, och svida af de plågo-andars raseri, som med högar af döda menniskor betåcka de rymligsta Fält, så at Floderne i färgade hvirflar skumma af deras blod. Omenisklig grymhet, vid hvars åsyn Barbarer och själfva villarne ryfa och håpna.

Med et ord, våra olyckor och våra plågoris, som åro oenighet, själfsväld, och alla laster, som kräfsa himmelens hämd, och förebåda Samhåldens undergång, räcka ej til honom eller förstöra dess lugn, och den fullkomliga Frid, som nu är Hans lott.

Sådane åro de hårliga Förmåner, Ådla HEDVIG, som din Vän sig tilbytt emot det menliga eländet. Missunna Honom ej sin lyckfahghet. Fullgör de ömma, men bedröflige skyldigheter, Hans

vårda stoft och åreminne af dig vânta: Skyldigheter, dem du öfver alt annat i verlden hade önskat, kunna af honom vederfaras dig sjelf. Han hade då fått tillycka dina ögon, och taga af dina läppar det fidsa Farväl.

Men Allmagten har det annorlunda förordnat. Dets Lagar böra vördas och lydast. Lär at heligt följa dets behag! Vi dödliga fela så ofta uti våra uträkningar. Den ena tror sig hatva ännu långt igen af sin lefnad: Ofta stäckes hans lopp, och målet kommer honom likfom til mötes. En annan åter tåres förgåtves af längtan at se sin lefnads-sol hafsta til nedergången. Så är det: Gemenligen är alt hvad människor här i verlden ernå, vederspelet af det de önska. Himmelen endast är i sin Styrelse enväldig. Lycklig är den, som i en glad stillhet kan öfverlämna sig och sina öden i dets skön, och i tålmod lägga tilrygga sit afmåtta lefnads lopp! En sådan har för mycket ådelmod för at ledas vid lifvet: På starka skuldror bår han dets besvärigheter: Hvarken hafstar han på sin dag, eller farar för döden, utan går honom och dets hotelser med oförskräckt anlete emot, när stunden är kommen.

Så gack då, Våraste Herdinna, och förtro den dyra askan uti Jordens trygga sköte. Låt dina händer upresa din bårtgångne Våns evärdeliga Årestod! Rista du sjelf de Runor, som kunna räcka

räcka til den sednaste Efterverld. Vårdigare och bättre, än du, kan ingen befästa Hans Åreminne. Låt sorg och gråmelse ej vara dig i denna skyldighet til hinders! Du allena kan värdigt tolka hans läf, äfven som han din åtgärd i detta mål förtjent: Lycklig äfven i den delen, at han, medelst tidigare fränfalle, undgådt och besparat sig den fråtande sorg, at gråta vid din Graf. Någd med den sanskylliga heder han förvärfvat, kunde han dö förståkrad om sit Åreminnes beståndighet, då du honom öfverlefde. Är det ej en tröst så för oss, som för dig, at du allena har förmåga at förmedelst evärdelig åminnelse, å nyo göra honom lefvande? Du har öfverlevvat din Vän; men Han lefver dock på nytt til Sin ädlaste del.

Ljufva Vänskap! Dina helgade Lagar, dem jag alltid vördat, ålka den pligt af mig at fjunga Critons minne och rista Hans Grafvård. Men Årens Is har kylt min Skalde-drift och mattat min hand.

Til sådant värf hörer ungdoms eld och styrka. En gammal Mans Krigstjenst är odugelig; Så är ock hans sång både hes och darrande. Där emot Skalde-måjorne och deras Gud åro alltid unga och fagra: Gubbar synas aldrig i deras flock, och komma fällan i deras sällskap.

Fördenskull Farväl min Sång-Gudinna! Du, som var min ungdoms eld och kärlek! Faren väl
B 4 oskyl-

oskyldiga Behageligheter, Små Gudar, Nympher, Lundar, Dalar och Strander! Ålkeliga Gudomligheter, dem jag få trogit och lyckligt dyrkat.

Förgåfves väntar Du, bedröfvade oförlikliga Syfter, vördiga Minnesmärken på Din Broders Grift utaf min aftynade Skalde-konst!

Sådant skall blifva, jemte dit Egit, de lyckliga Snillens göromål, som kunna förena konsten i all sin styrka med den lifliga ungdomens eld: hvilkas snille foster det gamla Grekland, och det forna Rom må kunna likna vid deras.

Afvände Himmelen, at en ny Järnålder må inbryta å nyo; Och förkingre de svårmar af alla slag, som hota med barbari och undergång den funda smaken, och all sanfkyllig Lårdom!

Önskom, Vårdaste Fru, vårt Fädernesland, många Critons likar, eller hans styrka och mod, dem, som böra stå främst i spetsen, til Lårdomens heder och förivar! Jag för min del lämnar nu gärna mit rum åt andra, och årnar i lugn och stillhet låna begärliga öron åt dem, som kunna tjunga vår Ädla CARL KLINGENBERGS lof med den Eld, styrka och vördighet, som svara emot Hans förtjenst.

In tumulum

D:ni CAROLI CLINGENBERG,

Secretarii Academiæ Upsalensis solertissimi, qui Stockholmæ
obiit die 28 Januarii 1757.

Falleris, egregium, quæ claudis, tumbula, corpus,
Si decus hoc totum te retinere putes:

Ex terra in patrium mens emigravit Olympum,

Dum perpes patrio nomen in orbe cluit.

Sala suum tollit Calamum, dum Candidus omnis

Non animi dotes ingeniumque filet:

Hic Vir, hic est, quem non fregit fortuna nover-
cans,

Sed sibi sufficiens divite mente *Bias*.

Constans ille *Cato*, non mordax lingua *Theonis*,

Nullus adulator, nullus *Agyrta* loquax.

Ergo dolet Virtus peramandum pectus honesti,

Et Phoebus tot, tot, quot cumulavit opes.

Hoc doctæ sedem fixerunt pectore Musæ,

Ore fuere favi Socraticique Sales.

Ergo Castalides, quas arsit coelibe vitâ,

Nil nisi triste sonant, & lyra fracta jacet;

Magna sed usque adeo Cognatum *Svecica Pallas*

Plorat, ut in lacrimis mergitur usque suis.

Fatur &: O! CRITON, *fida* cape pignus *Amicæ*.

En! cordi par cor post tua fata tuo.

Cumque tuo flagrans tumulo tumulatur eodem,

Amborum nunquam finis amoris erit.

*Ante Aquilo flammis vincat Zephyrumque Notumque,
 Ante Notus glomeret lenis in axe nives,
 CLINGENBERGIADÆ quam non infixæ medullis
 Sit facies, te nec cesso dolere pia.
 Et doleo; exuvias at non tibi, tumbula, moestus
 Invideo. Solas heic recubantis habes.*

Caroli-Coronæ die 22
 Februarii 1757.

H. A. L.

ÖFVERSÄTTNING.

Du Hög, som gömer denna dyrbara Aska, du bedrar dig, om du menar dig hafva hela denna vår prydnad i dit förvar. Den ädlaste delen har flyttat ifrån jorden til Himlen, des råttas faders hemvist; Des namn blifver här i evig vördring kvar.

Sala berömmar hans penna. Alla rättfinte veta tala om Hans snille och ädla ägenskaper.

Denna Mannen, Han är den, som lyckan aldrig rörde, fast hon handterade Honom som styfmoder.

Då Han, lik Bias, ägde rikedom i Själen, gjorde Han ock sig sjelf tilfyllest.

Han var i ståndaktighet en Cato. Han brukade icke Theons bitande Tunga. Han smickrade ingom, och for aldrig med fladder.

Dygden förjer derföre sjelft et sådant Hjerta, som fram för alt älskade Ärlighet; Och vishets Guden, alla de många skatter, hvarmed han honom öfverhopat.

Uti detta bröst hade Helicons Gudinnor fått sin boning. I Hans mun var honung med Socratis salt. Desse af Honom i des ensliga lefnad dyrkade Nympher

pher framföra derföre icke annat än forgliga toner. Deras harpa ligger bruten.

Men den stora Svånska Pallas begråter så mycket denna sin frånde, at Hon nästan dränkes i sina Tårar. Se här, säger hon, min Criton, en Pant af trognaste vånkap: Et hjerta, som genom din bårtgång förlorat alt sit lif, och som, brinnande för dig, lägges i samma graf. Således tager vår Vånkap aldrig ånda.

Förr skall den kulna Nordan uti varma segra öfver den blida Våstan och Sunnan. Förr skola de deremot hålja Polen med is och snö, än Din Bild skal plånas ur mit hjerta, eller jag aflåter at Dig förja.

Ehuru den, som detta skrifver, äfven nu förjer, afunnar han dock icke dig, du Hög, de qvarlefvor af uselhet, dem du endast af den här hvilande fått i förvar.

IN OBITUM
AMPLISSIMI VIRI,
MAG. CAROLI
CLINGENBERG,

ACAD. UPS. SECRETARII MERITISSIMI,

A ttrita crebris fistula planctibus
 Et vile, sudans tot lacrimis, ebur
 Stridoris heic rursus coacti
 Signa vocant, geminantque murmur,
 Quod si est amoeni cura levaminis,
 Premente rerum pondere Spiritum,
 Mens ipsa, quantumvis laboret,
 Flebile consilium reponit.
 Duris in ævi casibus, expedit
 Servare firmum pectus, & aspera
 Decreta fortunæ irretorto
 Cernere & edomuisse vultu.
 Frustra dolemus; jura adamantina
 Vitæ peremant mortis & impetum
 Ferventis invertat querelæ
 Obsequio pietas fereno.
 Hinc si nefastum tristis abominor
 Diem, quid ergo? perstat & ocyus
 Urgentis improvisa lethi
 Vis rapuit rapietque cunctas
 Spes, & supremas delicias soli:
 Tacende nullis, care *Ovidi*, modis,
 Fletus quid urges ampliores
 Et citharæ nimium madescunt?
 At! plango tecum molliter, at! lyræ
 Concordat ardor flebilis ingenî:
 O! *Flacce*, si tantum & querelis
 Sufficeres, lacrimose *Naso*.

Præclara, cerno, Stolca fingitur
Medela: diras frangimus ah! cruces
Constantia; sed quis vetusto
Fata supercilio domabit?

Valete! quondam prærigidi Sophi,
Morosa disciplina scholæ vale!
Non audiunt, audite, quæso,

Heic teneri sua frena sensus.

Et nomen & culpam fateor lyræ,
Subselliorum quæ strepitus graves
Conturbat: humanis homo ipse
Commovetur vicibus: quid obstat?

Priscis in ævi dura *Catonibus*
Quid corda jactem? quid tetricis juvat
Distorta frons signis? quid alta
Mente juvat labor obstinatus?

Natura motus exsequitur suos,
Flammasque semper subjicit arduas,
Et cura consveto recursat,
Pectoris in sinuosa, morsu.

Hac lege cuncti conquerimur pares:
Sors una totum sollicitat genus:
Heroas & sparsum subinde
Hora eadem premit atra vulgus,

An solus ergo sum ambitiosior,
Moles & illas excutiam graves,
Casusque tot rerum videbo
Tristificos sapiente risu?

Vires negabunt, deprecor, hoc onus:

Flevisse tantum nunc liceat mihi,

Phoebea dum moestus revolvo

Funera, Pieriosque Manes.

Extenta nobis est querimonia,

Omnes in ævi volvitur & gradus:

Cognata seu spectem, perennant,

Vulnera, seu *Salidum* Cupressos.

Dixi, sat olim planximus, & fatis

Amarulentis luctibus est datum:

Nunc mitius trinæ Sorores

Incipiant agitare fufum.

Ast, ficut undæ sæva supervenit

Mox unda, ab atro concita gurgite,

Ærumna sic crescit dolorque,

Et glomerat Lachesis querelas.

Nam, quid tacebo nomina longius,

Tacenda nunquam? CAROLE, CAROLE,

Occumbis, horrendo sub æstu,

Victima ter pretiosa Lethi.

Secura nos dum fingimus otia

Umbrasque molles, irreparabilis

Funestat heic ordo dierum

Omnia, deliciosa quondam.

Spes in sereno nulla silentio

Est tuta: rerum præcipitat fides

Repente cuncta, & cuncta versat,

Ut rapidos levis aura fumos.

Non

Non vota, KLINGENBERGIADÉ, valent;

Quod si valerent, hora superstites

Factura surreptos fuisset,

Plausibus eximiis, amores.

Infanientis regia Tænari

Ægre superbas dissimulat minas:

Quocunque designat, sequetur

Mors tacitos truculenta nutus,

Parum sereno fidere nascimur:

Quid vita prodest, si modo vermibus

Descripta paulatim fatiscat,

In cineres resoluta putres?

Seu mole condar marmorea, levi

Sive urna claudit me mea cespite,

Jacebo communi repōstus

Lege miser, vel & omnium horror;

Fastidiosos sola sed exitus

Vincit beatæ mentis adorea,

Fulgorque virtutis serenus,

Per proprios animatus ignes.

Hinc quisquis omnem sumserit integer

Vitam, senescat serius, ocyus,

Spirabit, oblitusque longum

Exuvias Superabit ævum.

Hæc parta pridem, CAROLE, stat Tibi

Mercēs honorum: conscia laus manet,

Interque moerentes amicos,

Candor amorque & amoena virtus.

Sacrata Musis pectora cur loquar,
Cultusque multa Pallade lucidos?

O! Care, quas laudes mereris,
Ingenuæ chorus omnis urget.

Non una tantum gloria funeris
Sic Te decebit: panditur æmulas

Inter Sorores: cum Novenis
Trinæ aderunt, Charitæ Camenis.

Ævi fuerunt quæ comites Tui,
Nunc fata Tecum participant simul,
Longos & urnæ vel sopores,
Posthuma vel monumenta cultus.

Quot cerno ritus! quot titulos pios!
Mœstos sodales & quot amabiles!
Junguntur antiqui calores:

Hic *Pyladen* dolet, ille *Oresten*.

At cura nullis vivida sensibus
Magis recurfat, *Parrhasi*, quam Tuis,
Polymnia; in Te rursus alnum
Pyramum & ingemit alma *Thisbe*.

Hæc flamma, surgens sed generosior,
Sinus per altos pascitur: unicum
Solamen æternos fovere
Vulneris est & amoris ignes.

Si quæ voluptas flere, medentia
Heic verba spernit luctus acerbior;
Et libero caram refixa
Mens spatium meditatur urnam.

Non

Non umbra tantum solaque perdit
Vultus imago pectora detinet:

Stat rara virtutum corona,

Perpetuis decorata gemmis.

Hac luce fulgent candida funera:

Tibi hæc reducunt, Pieri, CAROLUM

Emblemata ereptum, relinquunt

Nec trepidos fugitiva sensus.

O! sume, nomen cui Boreas dedit

Et plectra Phoebus, fumito barbiton:

Sic busta vernabunt Amici:

Sic fidibus resonent Sororum.

Non magna parvis ferre licet modis:

Camena nostra hæc sat strepuit rudi

Moerore, devotum supernis

Ordinibus caput haud decente.

Quod si mearum pignora partium

Manes decebunt eximios, brevi

Permulta complector beati

Nominis, heic, monumenta cippo.

„Hoc, semper Idem, limite clauditur

„Mortalis, æstu liber ab anxio,

„Amicus, haud fucatus, ibant

„Cui liquido sua sensa gustu:

„Cui vita veris picta coloribus,

„Cui vita, nullas temporis in vices

„Retorta, constans & æquo

„Præteriens sua fata vultu,

Heic ille, talis qui fuit, occubat,
O! gleba quondam Dædala, nunc cinis
Et umbra, concluso sed ævo
Oppositum meditans Olympum?

S. A.

ÖFVERSÄTTNING.

Min pipa, som igenom tåta forge-fänger är för-
nött, och min ringa luta, beguten med så
många tårar, tvinga hår åter fram et bekymradt
låte, och fördubbla tillfammans mina Klagorop. Om
jag ån ville söka mig någon ljuflig lindring, när
tyngden af så många qual trycker mit bröst, fin-
ner jag likvål, at mit sinne, ehuru det arbetar på
sit tilfredsställande, snarast lemnar mig et tårefult
råd. Uti lifvets svåra händelser är det nyttigt, at
kunna bibehålla et fast sinne, och at både anse
och öfvervinna ödets strånga beslut med en jämn
och stilla upsyn. Vi förje fäsfångt. Lifvets och
dödens Lagar bestå oryggeligen. Vårdnad för en
allrådande magt bör äfven i undergifvenhet tilba-
ka hålla en håftig och obetänkt klagan. Hvad
ånteligen? Om jag bedröfvad fasar för en mörk
dag, rättas dock icke mit öde. Det blir likafult,
och döden, som oförsedt tränger oss, bärtröfvar
snart all tidfens hopp och yppersta förnöjelser.
Såg mig min käre Naso, min vän, som aldrig kan
förtigas, hvad yrkar du alt mera på din gråt,
hvaraf dina ljufve strångar så mycket befuktas?
Men! men! jag quider dock blödiget med dig;
ach! min ångsliga snilledrift fogar sig efter så
matta lute-slag. O! at allenast Flaccus och Naso
med all deras konst ville förflå, at uttrycka mina
sorger. En berömlig Stoisk läkedom, som jag ser

tillagas: Vi sköle med ovanlig ståndaktighet bryta våre grymmafte plågor; men ho kan vål med denna urgamla kallfinnighet öfvervinna sina olyckor? Faren vål J fordom strånga vishets Lärare! Farvål, Du torra Dygde-Schola! Mit öma sinne kan icke uthårda en så tvungen styrfel. Jag tillår min förstålde lutas namn och fel, då hon förbryllar det myndiga forl, som omgifver henne: såsom människa röres jag sjelf af människlige händelser. Hvad hindrar? Hvarföre skal jag hos then forne tidens Catoner skryta öfver et hårdt hjerta? Huru kan en tvår och förståld upsyn behaga mig, och hvad nöje åger jag derutaf, at uti mit innerste arbete emot en öm rörelse? Naturen följer gerna sin drift, och upblåser altid den eld, som sig förborgar, och tankarnas vanliga oro smyger sig tilbakars in uti hjertats hemligaste vinklar. På sådant sätt beklage vi ofs lika: en och samma lott bekymrar hela vårt slågte: samma ödes tima öfvergår både Hjeltar och den öfriga hopen af människor. Mon jag då ensam skal tilmåta mig et större mod, och affkudda mig de bördor, som trycka svårast? skal jag kunna se så många bedröfliga tilfällen med de visas åtlöje? Jag undanbeder mig en så tung last: Mina krafter förmå icke båra. Jag önskar allenast, at frött få utgjuta mina tårar, då jag påminner mig de nederlag, som Phoebus med de njo systtrar nämner för sine egne. Min saknad förlänges alt mera,

ra, och följer de steg, som tiden gör: antingen jag anser min närskylta förlust, eller de Cypreser, som utställes kring detta visdoms säte. Jag sade: Vi hafve redan nog förgt, och åt bittra tårar upoffrat tiden; Nu måste de 3 ne Nornor börja på en blidare flända. Men, såsom den ena böljan följer uppå den andra, sedan hon blifvit uprörd ifrån det mörka djupet; så växer min sorg och suckan, och döden blandar med hvarannan mina bedröfliga qvåden: Ty, hvad skal jag längre förtiga det namn, som så vida år känt? CARL, CARL, Du faller under en håftrig smärta et alt för dyrbart rof för döden. Då vi föreställa oss et såhert lugn uti våra Lunders skugga, gör en oföränderlig dagarnes ställning alt hickeligit, som förut varit så fågnetsamt. Man åger ingen fullkomlig förtröstan af sin stillhet och det gladaste tilstånd: i hast störtes det hopp vi göra oss om all ting i verlden, och alt skingras, som röken af vådret. Min käre KLINGENBERG, våra önsknigar förmå intet: förmådde de så vift, skulle tiden ännu med nöje hafve lemnat oss öf- rigt, hvad vi ålskat, men nu sakna. Den våldsam- ma magt, som råder ibland förskräckelsens andar, kan icke dölja sit stolta hat; hvart hållt den tek- nar vägen, följer döden dess minsta vink. Vi fö- das med et föga lyckligt öde: hvad bärar lifvet, om det, af mått och matkar, småningom förtäres, sedan det blifvit uplöst i en förmultnad aska? An-

tingen jag gömmes uti en Marmor-grift, eller en ringa jordtorfva betäcker mine ben, ligger jag efter en gemensam lag, usel, och efterlevvandom en fasa. Men en lycksalig själs åra, och dygdens klara glants, som uplifvas af sin egen eld, öfvervinner allena denna våmjefulla utgång. Ho som härifrån leder hela sit lif, han må blifva förr eller senare mogen åt grafven, skal ändå lefva, och en evig åminnelse skal segra öfver förgångeligheten. Min Vän, denna åre-belöning står beredd för Dig: det beröm, som Ditt samvete vidkånt, förblifver, och ibland Dina förgående vänner råkna jag Upriktighet, Kärlek och en behagelig Dygd. Hvad behöfver jag tala om Ditt snille, som varit helgat åt visheten, och de lyfande gäfvor, hvarmed Din lärdom visat sig? Min Vän, det beröm Du förtjenar, yrkar hela vishets-Gudinnornes hop. Et enda åre-bevis skickar sig icke vid Din graf: De våna Systrar, som hafva vård om Behagelighet och Vitterhet, tålla med hvarannan, at flåta Dig kranfar. De, som i tiden varit dig följaktige, taga nu tillika del uti Din bårtgång, både uti Din sömn och hvila i grafven, och den minnesvård, som refes däruppå. Huru många påminnelser för efterverlden ser jag tillagas! Huru många målningar och afbilder af Dina förtjenster! Huru många bedröfvade och ålskade Vänner! De gamla kärlekslägor förena sig tillsammans: Här förjer Pylades sin Orestes; Men uti

in-

ingens hjerta förekommer en lifligare oro, än hos Eder, vår Nordiska Herdinna: Hos eder igenkänner jag åter Thisbe, som suckar öfver sin Pyramus. Denna vånkaps-låga, som på et ådlare fått stiger upp åt högden, nårer sig sjelf uti Ert sköte: Det är Eder enda tröst, at kunna beständigt hyfa smärtan af en öm saknad. Om tårar meddela någon hugnad, måste en så bitter sorg affstå hugsvallande föreställningar, och Ert sinne lærer oförändrad sväfva i kring den grafven, som gömmer Eder Socrates, Er Criton, Er Vän. Det är icke allenast skuggan och bilden af en förlorad skatt, som håller Ert sinne upmärksamt, utan en samling af sällsamma dygder, som ziras af oförgångeliga smycken. Af deras glans lyser denne vår döde Vän. Min Skalde-Gudinna, sådana öfverkrifter föra dig tillbaka: en älskad KLINGENBERG, som vi mist, och de kunna icke falla utur våra darrande finnen, och undfly vår åtanka.

Vittra Fru NORDENFLYCHT, åt hvilken Apollo lemnat sin helgedom, tag, tag Eder harpa. Dermed skolen J pryda Er Våns äminnelse, och Hans Graf skal, igenom Eder gifva genljud af de njo Systrars forgesång. Jag bör icke förringa så vördigt ämne med mit matta spel. Min Skaldemö har redan nog beklagat sig med et olärde buller, som icke vål anstår den, som ibland himmelska varelses nu åger sällskap. Men om några prof af min skyldighet passa sig med vår Dödas förtjenst, så menar jag

jag mig i denna korta minnesvård, innefatta eftertryckelige bevis af Hans berömliga lefnad. Inom denna trångalgränts, inneslutes en Man, som alltid varit sig lik: fri ifrån oroligt bekymmer: en Vän, utan konst och smink, som förenade med sit vet en god smak; Hvilkens lefnad med sanskylliga fågor var beprydd; som icke åndrade sig med tidens omskiften: beständig, och som med lika ansigte gick sina öden emot. Han, som sådan varit, hvilat nu hårtådes. ach! fordom det så våldanade Naturens värk, år nu allanaft et stoft och en skugga, som dock, när tiden slutar sig, väntar den hårlighet, som ofvantil år.

MIN FRU.

Jhar förloradt en Vän. Eder saknad är odödelig, och Criton förtjenar det. Han var Vän af människo-slågtet, och människo-slågtet hade bordt vara Hans. Vidsträckte kundkaper, et djupt och uplyst förstånd voro altid i ense hos Honom med des öma hjerta. De åtlodde inbördes hvarandras Lagar; men en sådan sammanstämmning passade sig icke til vårt Tide-hvarf, hvarest för mycken förtjenst oroar och förblindar. I gamla Rom hade Han blifvit uphögd til de högsta äreställen, men här lemnades Han i glömska; Ty Dygden måste lemnarum åt namn och titlar, och trängas af valde och Rikedom.

Han knotade aldrig öfver sit öde, och trodde sig vara så lycklig, som mänskligheten kunde medgifva, så länge Han upfylte sit rum i Naturen. Aldrig sade Han sig sakna något, om icke tilfälle at göra andra lyckliga. Född til höghet hade Han afvänt människorne at krypa. Emot de Store försvarede Han med styrka sanningens rätt, emot de smårra brukade Han lindrigare medel; ty Han ålskade håldre öfvertyga, än segra. Dem som känslolöshet och fördomar förblindat, lemnade Han i deras mörker; ty Han ville icke flöa sina Vapn emot stenar. Hos de lastbare beklagade Han blindhet

het och håftiga böjelser, som bårtgömde för dem vanskapnaden af hvad de omfamnade. I Hans sällskap blef man alltid undervist, men tillika upmuntrad til glädje: denna glädje lemnade ej någon tomhet efter sig. Et offer var han för vänner, och hade lårt at straffa deras fel, utan at förödmjuka dem. Verlden hade Han sedt, men med en Philosophs ögon. Han visste konsten at smaka nöjen, och förena dem med de strångaste Seder. Han nekade sig intet af hvad en människa borde njuta, men betog sig alt hvad hon kunde vara förutan. Utan förmögenhet var Han således i stånd at hjälpa de förtryckte. Han var sin egen beskyddare. Den hemlighet Honom anförtroddes blef med det samma såsom utplånad utur Naturen. Med et ord: Han var tillräckelig för sig och andra, de ömsfintas tilflygt och de dygdigas vållust. Han borde hafva tilhört flere än et Tide-hvarf; men Han är ej mera til. Tärar äro icke tillräckelige. En ständig åtanka målar allenast en skymt af Honom; Men Hans minne skall hindra Hans vänner at falla i fel.

Uti en tid då kundskap pryder,
Men nästan mer förvillar oss.

Då människan lögnens intryck lyder,
I iken af Sannings Helga blofs.

Då månskigheten tynar af,
Och vånskap til de vilda flycktar,
Sit lopp vår CRITON åfven lycktar,
Och Dygden gråter vid Dets Graf.

Jag skulle trösta Eder min Fru; men gifves
det någon annan tröst för öma hjertan, än afbil-
dandet af hvad de ålskat?

G. P. C.

Öfver Denfamma.

Du fina himla kraft i hjerta, mod och vett,
 Som dina klara ljus i Stora Själar tänder:
 Vår Criton var ditt värk; men himmel, ach! hvi
 händer!
 At et så inkränkt fält för Honom var beredt?
 Han hade styrka nog til dina höga mål:
 Han hade fådt de ljus, at länge kunna lyfa;
 Är det en olycks skänk, at ågta värde hyfa,
 Ell' mån' materiens halt så mycken eld ej tål?
 Tvärtom man kunde tro, at anden borde skydda
 Ifrån förgånglighet och skansa kring sin hydda.

Vi se med hjertans Sorg, dock vederspel dåraf,
 Det våld, som Snille's kraft på kroppar plågar värka,
 Förtrvagar efter hand de delar, som dem stårka,
 Ja den bereder dem i förtid deras Graf.
 Du klara Anda du, som flygten tidigt tog,
 Up til den ljusa Sphere, ur den du hade flutit,
 Du som har blott i Dygd och Sanning hvila njutit,
 Då jordens låga alt, din höga Själa ej drog:
 Dit Sammanhang med kropp och delar måste brista,
 Och verlden ömnog frukt utaf din möda mista.

Du saknas öfveralt; men under suckarstal
 Knappt ser jag den förlust, som allmänheten lider;
 Ty för så kånbar del, mit eget hjerta fvider,
 Som ågt så lycklig lätt i ådel vänikaps val:

Jag

Jag har förlorat Dig, en Vän af högsta vikt:
 Den aldrastörsta ro et öfvat hjärta känner,
 Du som på säker grund, har valdt och skattat vänner,
 Och fylde upp i alt en värdig mån' skas pligt:
 Du tänkte stort och ömt, och dömde fundt tillika:
 Du stod, som klippan fast, och kunde aldrig vika.

Vålan Dit kära Namn skal i mit bröst ej dö,
 Fast Du i bästa år, ur tiden måste flyttja:
 Fast verlden ej förstod, at Dina gåfvor nyttja,
 Skal dock et Ådelt Folk Din Grift med Lager strö.
 En fällsynt Snilles-eld, vett, kundskap, dygd och mod,
 Dit Namn i vördning fatt, och i ovanckligt värde:
 I minnets Tempel står Din bröstbild bland de Lårde,
 Och Åran resa skal Din välförtjenta stöd,
 Til tråts för tidens ras, för afvund och för dårar.
 Hvad kan Du få af mig, min CRITON? mina tårar.

A. L. h. d.

Öfver Denfamma.

Så släcket ut et muntert ljus,
 Et Snille prydt med höga tankar,
 En vishets Vän med grundfast ankar,
 En Stolpe uti Dygdens hus,
 En Man, som aldrig bäfvat har,
 Som Sanning fökt och Sanning funnit,
 Hvars Quickhets-eld i mörkret brunnit,
 Hvars jemna våg et mönster var.

Kom, Vandringsman, och skåda här
 Et skarpfint Vett, en flitig möda,
 En Kraft, at egen svaghet döda,
 En vaksam drift bland drygt besvär,
 En SOCRAT til båd vett och mod,
 Som log åt oförrätt och lycka,
 Som såg, hur dårar dygden trycka;
 Men blef dock lika vis ock god.

Dig förja herdar än i dag,
 Och om Din lärdom vittne båra,
 Din trogna tjänst, Din sanna åra,
 De blanda in i Harpestlag.
 Herdinnor sakna Dit beskydd,
 Din rena dygd, Dit fasta sinne,
 Du dör ej i de vilas minne,
 Din aska är med blomster prydd.

Den 11 Jan. 1758.

E. L.

Vid

Vid Åminnelse af CRITONS Död.

Hvar skall jag finna den som egna tankar hy-
 ler, (*)
 Som ej af andras liden men eget värde lyser,
 Hvem äger tålmod, at mogen kunskap få,
 Och leta sanning fram ur hennes dolda vrå?
 Hvem sina pligters vidd, med skarpsynt öga, finner?
 Såg hvar man såkra svar på djupa frågor vinner
 Såg hvem en tviflans-knut med styrka lösa djerfs,
 Såg hvar et rent begrep af sunda tal förvärfs,
 Såg hvar et stadgat vett och lärdom sammanfvara
 Hvar sig et flugt förstånd och fromhet sammanpara,
 Min dag med sådant folk ej fruktlöst gick förbi,
 Jag ville Mänkor se, at bättre Män ska bli.
 Jag ville ej min tid med lösa prat förspilla,
 Ej förebrå mig sjelf, at nyttja lifvet illa,
 Men den är redan död, hos hvem jag tankar fick,
 Til den jag öfvis kom, från den jag uplyst gick.
 Förgåfves, sen den dag, jag med min lyckta vandrar,
 Jag röjer Mänsko-brist, och ödets hårdhet klandrar.

G. F. G.

(*) Vid: Vitterhets arbeten pag. 88.

Öfver Den samma.

Hugkomsten af fällsynta Människors årefulla Gerningar upphörer icke med deras varellser, icke heller saknaden öfver deras förlust med deras bårtgång; men vanmägtiga försök, at göra deras minne evärdeligt, äro måst onyttiga, efter de alltid äro otillräckeliga til det ändamål, som dermed påsyftas.

At för andra affkilda min bårtgångna Våns lysande egenskaper, och tvinga Dets många förtjenster inom en trång målning, är icke i min förmåga; men för min enskilda del vil jag uppteckna et och annat af Hans lefnad, som skal tjäna mig til upmuntran, och blifva min tryggaste ledsvän, medan jag väntar, at til Honom samlas i Naturens sköte.

Då början skedde til vår vänskap, hade redan lärdom och förfarenhet, så stadgat de finnes förmoner, som genom en lycklig födelse Honom tilfallit, at Han var en mogen Man, hos hvilken djupfinnighet och qvickhet, som eljest ofta uttränga hvarandra, lyckeligen voro förknippade.

Hans Gudsdyrkan var aldeles enlig med de grundfänningar, i hvilka et förnuftigt kreatur beskå-

skådar och vördar det högsta Majestätet uti sin
sjelfständiga fullkomlighet, och från hvilka Han,
såsom dygdig människa och trogen medborgare,
hvarken kunde eller ville vika.

Öfverheten vördade Han, för des omförg
om Samhällets frihet, anseende, säkerhet och vål-
färd. Sjelf ålskade Han vetenskaper, och idka-
de dem så, at de aldrig blefvo förnuftet til för-
tryck, utan skärpte omdömet och förbättrade
Hans smak.

Fri från fördomar och glänsande villfarelser,
i hvilka myckenheten lika som upammas, kunde
Han med lätthet både se sanningen och äfven där-
om öfvertyga andra.

Rätta förståndet om människo-pligten utgjor-
de en del af Hans utvalda kundskaper, och ut-
öfningen deraf Hans dygdiga vandel.

Han ålskade människor i gemen, men stäm-
plade dem mera efter invärtes förtjenst än utvärtes
anseende, därför var ock Hans umgänge med för-
nåme och ringa, fattiga och rika så jämnt afpas-
sadt, at ingen föraktades och ingen firades; således
voro beskyddare och gynnare hos Honom litet be-
tydande, men en dygdig och klok människa, utom
eller under lyckans vård, lika kår och lika ansedd.

Hans sinne var oombyteligit under alla lyc-
kans omskiften, och Hans beslut, som bygdes på

egen grundfast öfvertygelse, oryggelige emot vinst, förespråk och förmåns myndighet.

Sina begår och sina behof hade Han vânt sig, at få inskränka, at Han icke mera åstundade än Han behöfde, och det var mycket, som Han intet behöfde.

I vånskap var Han granlaga, och fann sålunda få utvalda vänner; men för deras välfärd satte Han sin egen i sticket, och umbar med nöje det nödvändiga, för at derigenom öka deras bekvämligheter. För alt sådant söktes Han af artiga och uplysta sällskaper, dem Han med sin munterhet roade, med sin våltalighet prydde och med sit förstånd upbygde.

Korteligen: Under hvad namn, som varelsen til denna Skuggan saknas, är Han mig alltid en förlofad Jonathan.

C. H.

Öfver CRITON.

Nej, Tiden är förfvag min enda tröst föröda,
 Ån känner jag mit qual, ån kunna tårar flöda;
 Och hjertat lika ömt för suckar öppnar sig:
 Min sällhet räcker ån, jag får min CRITON förja;
 Fast Solen slutit är, och hunnit dem at börja,
 Kan jag begråta Dig.

Et grusligt ögnablick, en svart en bister dimma
 Förgömmmer Critons Lit, och släcker ut den strimma,
 Som mina öden lyft, min enda lycka var.
 Vid rycktet af Hans död, iag tusen dödar smakar,
 Knappt vet jag hvad jag hör, et ord min lifsgrund skakar,
 Och all des kraft betar.

Du underfulla Magt, som velat känsla gifva,
 Hvi gaf Du ej et fått, at känslan rätt beskrifva,
 Det finsta utaf alt, som tålkas ej med ord?
 Naturen intet likt med detta tilstånd åger,
 När en obotlig forg i Sjålen slår sit låger:
 En Vån, förbyts i Ford.

De tåta dödfens bud, som kropp och sansning tvinga
 Förtviflan, tyfnad, rop och tårar å för ringa,

At

At teckna detta qval och måla känslan af;
 Hon värkar utan mått, förnuftets krafter sänna,
 Alt blir i dvala bragt, men smärtan vil ej dämna,
 Hon svallar likt et haf.
 Min dyra Sinnes-vän, som tålmod och styrka
 I tidens växel-lopp så jämt har kunnat yrka,
 Förlåt min jämmers högd, min svaghet i min nöd,
 Min själ förmörkad blef, ej annan fanning vilte,
 Än endast hvad *Du var*, och endast hvad *jag miste*,
 Hon qvafdes, vid Din död.

H. C. N.

As the sun sets, and the moon rises,
How the stars are scattered in the sky,
And the planets move in their orbits,
And the comets sweep across the void.

And the earth is covered with life,
And the air is filled with birds,
And the water is teeming with fish,
And the land is covered with plants.

And the sun is the source of light,
And the moon is the source of light,
And the stars are the source of light,
And the planets are the source of light.

And the earth is the source of life,
And the air is the source of life,
And the water is the source of life,
And the land is the source of life.

And the sun is the source of light,
And the moon is the source of light,
And the stars are the source of light,
And the planets are the source of light.

